

12. May. 1843

FAKTA

Dato:

12. May. 1843

Sidetal:

Dagbog B, side 53-54

Dagbogens placering:

Den kgl. Kobberstiksamling, inv.nr.

KKS14024

Trykt udgave:

Jesper Svenningsen (red.): Seks år af

et liv. Johan Thomas Lundbye –

Dagbøger om tro, skæbne, kunst og

kærlighed, København 2018, s. 176-

177

TRANSSKRIFTION

Store Bededag 12 May.

I Tirsdags, den 9 May, reiste Moder og jeg ned til Frederiksværk, da hun gjerne vilde besøge Faders Grav, inden hun forlader Byen for at opholde sig hos de Gamle i Sommer. Der var en inderlig Glæde for mig atter at see de kjære Steder, hvor jeg har oplevet 5 lykkelige Aar. Allerede Veien glædede mig; ligeudenfor Frederiksborg kan man øine Bankerne ved Værket, Højbjerg og Maglehøi, Arnakke og Auderød Skov. I Ullerød stod endnu den usle Hytte med den skjæve Dør; [tegning af hytten] hele Huset har givet sig saa man vanskelig kan gaae ind uden at hælde. I Meelløse var den usle Smedie endnu blevet noget tarveligere idet Skorstenen var borttaget som Luxus, og det saae pudsigt ud at see Røgen søge sig Udveie mellem de løse Tagstene. Dette Tag var virkelig malerisk: Ryggen belagt med Græstørv ovenpaa Stenene, og nu de fine blaae Røgstrimer piblende ud rundt om paa hele Fladen; men de smedede derinde alligevel saa det dundrede efter. I Store Lyngby savnede jeg et Træ ved den første Bondegaard; man havde benyttet det til [overstreget: Brønd] at lægge Brøndvippen op i, nu var det fældet og Brønden borte. I Onsdags Morges var vi oppe ved den kjære Faders Grav, som var meget net holdt vedlige af Lars Ullerup, vor gamle Havekarl, nu gift og bosat i Auderød. Da vi kom derfra vilde vi see os om ved vor gamle Bolig, men – blev af Vagten viist tilbage! vi sagde hvem vi var, at vi havde boet der sidst, men nei! det var jo ganske i sin Orden, men kunde dog ikke Andet end gjøre et underligt Indtryk. Senere var vi der; jeg saae atter min lille Have, denne Plet, jeg har holdt •54• saa uendelig meget af, nu var den begroet, som da jeg fik den af Fader; men mellem Nælderne stode dog endnu enkelte af Blomsterne og der var en rig Flor af de yndige smaae blaae, man for vores Ubestandigheds Skyld har kaldet: Mandstro (Männertreue). Nede ved Steenbunken var jeg, hvor fra det lille Parti er taget, jeg i denne Tid har malet paa. Hvorfor kunde vi kun i fem Aar leve i dette lille Paradis?

Store Bededag - 12 Maj

Tirsdags, den 9 Maj, reiste Moder og jeg ned til Frederiks-
værk, da hun gjerne vilde besøge Faders Grav, inden hun
forlader Byen for at opholde sig hos de gamle i Tornauer.
Det var en inderlig Glæde for mig at see de kjære Ste-
der, hvor jeg har oplevet de lykkelige Aar. Allerede Veien
glædede mig; ligeindfor Frederiksberg kan man see
Bauhuset ved Værket, Pløjning og Manglekær, Aarsakke
og Rindvad Skov. A Allersød stod endnu den isle Blytte
med den skjæde Dug; hele Klædet har givet sig, saa
man vanskelig kan gaac ind inden at hælde.
A Mecllose var den isle Smødie endnu ble.
Det meget tarveligere islet Skenstenen var hesttaget som
Lugus, og det saae prudsigt ind at see Højen søge sig Ud
hvor mellem de løse Tagstauer. Dette Toj var virkelig
malerisk: Højgen belagt med Frostens overflav Steene,
og nu de fine blaue Høj strimer pibende ind rundt
om paa hele Fladen; men de smadede drinde allige
vel saa det sundede efter. A Store Ljøng by saandede jeg et
Troc ved den første Bende gaard; man havde bemjttit det
til Brænd at lagge Brændvippes op i, seel var det faldit
og Brændvæbte. A Onsdags Morges var vi oppe ved den
kjære Faders Grav, som var meget net halit udlige af
Laas Allersød, var gamle Hærkerd, nu gift og besat i Ande-
væd. Da vi kom derfra vilde vi see os om ved den gam-
le Bølg, men - blev af Vagten vist tilbage! Vi sag-
te hvem vi var, at vi havde bœt det sidst, men nei!
Det var jo ganske i sin Orden, men hunder dog ikke
Andet end gjøre et iunderligt Fortryk. Senere var vi der;
jeg saae atter min lille Klave, denne Blet, jeg har hœlt

ser uendelig meget af, min var den begraet, som da
jy fik den af Fader; men mellem Naldorne stede
dog endnu enkelte af Blomsterne og det var en
sig Flor af de yndige smaa blaee, man fer
saaes Ubestandigheds Skjold, hvor kaldet: Mandstro
(Männestruen): Nede ved Stenbænken var jy, hvor
fra det lille Parti er tagt, jy i denne Tid har
maet paa. Hvorfor kunde vi kim i fern der leve
i dette lille Paradiis?

13 Maj

Vor Tid har vist sin store Betydning derud: at den
kammer for sin borgerlige Frihed. Jy har id
aet dens Bestrelser, men ikke synderlig sympathi
sere derud, jy saares som Menneske og Kønstru
ved at see Religion og Kirke Interesser sette til side
for de materielle. Religionstoten er svag, og denne
Svagbed ligger dybere begrundet end i en færdet
Form for vor Statsreligion, en Form, der dog har
talt sin Agtelse hos Massen. Tid vi ingen Stats
religion havde, man man give den den deiligste
Form, den vil dog færdes. Men Ulykken ligger
desværre langt dybere; den egentlige Kirke er
arm stærke, Troen er svækket. Kan Troen
atter bringes tilbage, da vil Kiristendommen paa
ny have velsigede Frugter, men ingen nye
Kirkeform kan hjælpes os. Det er sørgeligt at see:
af vore teologiske Professorer, Glansen, Engelstoft,